

подолання / З. Варналій, І. Мазур // Стратегічні пріоритети. – 2007. – № 2. – С. 17-21.

4. Жорнокуй Ю. Конфлікт інтересів та корпоративний конфлікт: спільні та відмінні ознаки / Ю. Жорнокуй // Підприємництво, господарство і право. – 2007. – № 11. – С. 27-30.

5. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

6. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань: Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/755-15>.

УДК 346.1 (043.2)

Коломієць В. А., студентка,

Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Маркевич Н., студентка,

Львівський національний університет ім. І. Франка, м. Львів
Науковий керівник: Беззубов Д. О., к.ю.н., доцент

ПРО ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розбудови ринкової економіки в Україні відбуваються реформаційні процеси, які торкаються майже всіх сфер суспільного життя в державі. І залежно від того, наскільки будуть ефективними такі перетворення, значною мірою залежить добробут наших громадян та імідж держави у світі. Саме через призму державної політики України є змога проаналізувати основні пріоритетні напрямки розвитку аграрних відносин в державі, оскільки правове закріплення цих напрямків складає реальну основу їх врегулювання, вдосконалення та захисту. Окрім цього, в Указі Президента України «Про Основні засади розвитку соціальної сфери села» були окреслені основні проблеми, які торкнулися українського села та сільських жителів у період започаткування реформування аграрного сектора незалежної України. Так, у ньому зазначається, що у сільській місцевості проживає, і в найближчій перспективі проживатиме близько третини населення України, основна частина якого зайнята в аграрній сфері виробництва. На нашу думку, село не тільки виконує функцію продовольчого забезпечення держави, а й залишається носієм і продовжувачем самобутніх матеріальних, культурних, моральних надбань і традицій минулих поколінь. У селі сконцентрована значна частина соціально- економічного потенціалу суспільства [1]. Як відомо, економічна криза 90-х років призвела до занепаду села, що характеризується значним перевищенням смертності

над народжуваністю, скороченням чисельності сільського населення, руйнацією сільської соціальної інфраструктури, зростанням безробіття, відтоком найбільш активної частини селян у місто. Жителі багатьох сіл втрачають можливість отримувати за місцем проживання найпростішу медико-санітарну допомогу, навчати дітей, користуватися послугами культурно-освітніх, торговельних та побутових закладів. Багато сіл залишилося поза сферою обслуговування громадського транспорту. Обсяги будівництва житла скоротились удвічі, а об'єктів соціально-культурного призначення – у 10 разів. Як бачимо, ситуація дуже невтішна, і соціальна криза на селі триває. Відповідно, треба комплексно підходити до вирішення цієї проблеми. По-перше, необхідно розвивати відносини в сфері сільськогосподарського виробництва – основного виду трудової зайнятості сільського населення; по-друге, на законодавчому рівні простимулювати розвиток відносин у сфері інвестування сільськогосподарського виробництва та соціального розвитку села, а також екологічного ведення сільського господарства; по-третє, збільшити обсяг державного фінансування розвитку соціальної сфери села, визначивши його однією з пріоритетних статей фінансування з державного бюджету на кожний наступний рік; по-четверте, стимулювати розвиток відносин у сфері альтернативних сільськогосподарському виробництву додаткових видів виробництва, зокрема, розвивати сільський туризм; по-п'яте, стимулювати розвиток відносин у сфері тваринництва та аквакультури; по-сьоме, розвивати міжнародні відносини в сфері сільського господарства, в тому числі в сфері організації експорту сільськогосподарської продукції, проведення міжнародних оптових ярмарок сільськогосподарської продукції тощо. В сучасний період інтенсифікації аграрних відносин постійно змінюються і вектори їх розвитку. До пріоритетних напрямків розвитку аграрних відносин в умовах сьогодення відносяться наступні: відносини у сфері виробництва, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції фізичними та юридичними особами – суб'єктами аграрного виробництва; відносини у сфері забезпечення ефективного сільськогосподарського виробництва вказаними особами (матеріально-технічного забезпечення, відносини у сфері забезпечення якості та безпеки сільськогосподарської продукції; державної підтримки сільськогосподарських товаровиробників; агрострахування, агроінвестування, оподаткування сільськогосподарських товаровиробників; пільгове кредитування виробників сільськогосподарської продукції, агросервісне, агрохімічне та агро меліоративне обслуговування суб'єктів аграрного виробництва; сертифікація, зберігання, транспортування та збут сільськогосподарської продукції тощо), відносини у сфері забезпечення сталого розвитку сільських територій (соціальний розвиток села, диверсифікація аграрного виробництва, сільськогосподарське дорадництво, підсобні виробництва та

промисли тощо) та ін. [2, с. 311]. Як бачимо, аграрні відносини урізноманітнюються, їх спектр суттєво розширюється, з'являються нові, раніше невідомі відносини, які потребують свого регулювання відповідними правовими приписами. Такі приписи зазвичай відносять до аграрно-правових, оскільки вони фактично регламентують аграрні відносини, які складають предмет аграрного права як самостійної галузі всистемі права України. Отже, розвиток аграрних відносин в Україні наразі набирає чималих обертів і повинен стати домінуючим на шляху економічної та правової реформи в країні.

Література

1. Головні проблеми українського села: безробіття, погані дороги і пияцтво // Коментарі. – 17 травня 2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.comments.ua/life/150729-golovni-problemi-ukrainskogo.html>.

2. Єрмоленко В. М. Аграрне право України: підруч. / В. М. Єрмоленко. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 311 с.

УДК 346.24(477)(043.2)

Кравченко Д. М., Мисюк О. С., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Муляр Г. В., к.і.н.

ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Актуальність наукового дослідження історії підприємництва в Україні, сфер і напрямків його діяльності, комерційних традицій зумовлюється цілим рядом причин. Незважаючи на ряд публікацій, що вийшли останнім часом, історія українського купецтва та його історична доля залишаються недостатньо висвітленими.

До того ж, досвід світової цивілізації наочно свідчить, що без вільної ринкової економіки, без самодіяльного виробника і підприємницької ініціативи ніяке процвітання держави неможливе, саме в цьому і полягає актуальність даного дослідження [1].

Історія українського підприємництва впродовж двох століть була тісно пов'язана зі станом корпоративними товариствами, так званими «Купецькими гільдіями».

До кінця XIX – початку XX ст. провідну роль у промисловості Російської імперії стали грати акціонерні та пайові підприємницькі структури. У пайових підприємницьких структурах, де капітал уже був, пайовики керувалися мотивами розширення і розвитку справи, прагнучи до обмеження кола пайовиків з метою збереження вирішальної ролі за